

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 47

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 21 ianuarie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 454 din 7 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală	2-7
Decizia nr. 505 din 5 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România.....	7-8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
24. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, pentru aprobarea Normelor privind stabilirea procedurii și a condițiilor de autorizare a antrepozitului de taxă pe valoarea adăugată, prevăzut la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 liniuța a doua din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și pentru instituirea Comisiei pentru autorizarea antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată și a regulamentului de organizare și funcționare a acesteia	9-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 454

din 7 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Moțoi în Dosarul nr. 15.327/280/2012 al Judecătoriei Pitești — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 204D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că își menține concluziile de admitere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, astfel cum au fost formulate în scris în Dosarul Curții Constituționale nr. 148D/2010. Potrivit acestora, reprezentantul Ministerului Public susține că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală contravin principiilor egalității în drepturi și liberului acces la justiție consacrate de art. 16 și art. 21 din Constituție, respectiv dreptului la un tribunal, drept componentă a dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Astfel, arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul la un tribunal/accesul liber la justiție nu are un caracter absolut, astfel că el poate fi supus unor limitări, însă aceste limitări nu trebuie să restrângă atât de mult accesul încât dreptul însuși să fie atins în substanța sa (a se vedea cauzele *Philis împotriva Greciei*, 1991, paragraful 59; *Geouffre de la Pradelle împotriva Franței*, 1992, paragraful 28; *Fayed împotriva Marii Britanii*, 1994, paragraful 65; *Bellet împotriva Franței*, 1995, paragraful 31; *Guerin împotriva Franței*, 1998, paragraful 37; *F.E. împotriva Franței*, 1998, paragraful 44). Limitările nu se conciliază cu exigențele art. 6 paragraful 1 decât dacă urmăresc un scop legitim și există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat (*Ashingdane împotriva Marii Britanii*, 1985, paragraful 57; *Lithgow împotriva Marii Britanii*, 1986, paragraful 194; *Weissman ș.a. împotriva României*, 2006, paragraful 36). De fapt, regula generală în materie de limitare a dreptului recunoscut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale vizează 3 condiții esențiale: prevederea de către lege, scopul legitim și proporționalitatea, regula enunțată expres în cazul art. 8—11 din Convenție și care se aplică și în materia art. 6 din Convenție (a se vedea

paragraful 4 al opiniei concordante la hotărârea pronunțată în *Cauza Geouffre de la Pradelle împotriva Franței*, 1992). Prin urmare, o bună administrare a justiției poate justifica anumite restricții de tipul termenelor. Din această perspectivă, art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, care prevede un termen pentru sesizarea instanței cu plângere, este în acord cu exigențele art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Problema care se pune este dacă modul de calcul al acestui termen, mai exact stabilirea momentului de debut al acestei curgeri (*dies a quo*), prejudiciază caracterul efectiv al dreptului de acces la un tribunal. Reprezentantul Ministerului Public arată că art. 278 din Codul de procedură penală, care reglementează soluționarea plângerii de către procurorul ierarhic superior, trimite în alin. 4 la dispozițiile art. 275—277 din Codul de procedură penală care se aplică corespunzător. Art. 277 din Cod stabilește obligația procurorului (în ipoteza în discuție a procurorului ierarhic superior) de a soluționa plângerea în cel mult 20 de zile de la primire și de a comunica de îndată modul în care a fost rezolvată. În aceste condiții, o putem considera o reglementare rațională, structurată, care permite părții să-și exercite în condiții de certitudine, în termen, dreptul de a ataca soluția în fața instanței, în 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare conform art. 277 și 278 din Codul de procedură penală (așa cum arată expres art. 278¹ din Codul de procedură penală). Prin referirea la art. 277 și, mai ales, la art. 278 din Codul de procedură penală, se confirmă că procurorul ierarhic superior are obligația rezolvării plângerii în 20 de zile, așa cum și art. 278 alin. 4 prevede. Raportat la această structură normativă, li se creează, în mod rezonabil, părților convingerea că procurorul ierarhic, fiind obligat să soluționeze plângerea, rezultatul acestei proceduri — soluția dată plângerii — îi va fi comunicată și, mai mult decât atât, termenul pentru a se adresa instanței va curge de la data acestei comunicări. Or, art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, în ciuda reglementărilor anterior menționate (care instituie obligația procurorului ierarhic de a soluționa plângerea) și a convingerii rezonabile și justificate pe care o creează părții, introduce un element care bulversează coerența normativă, și anume recunoaște procurorului ierarhic superior posibilitatea de a nu rezolva plângerea, obligația anterior normată fiind transformată într-o facultate. Astfel, conduita părții este supusă condiției termenului, aspect care este conform unei bune administrări a justiției și conform art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, însă, suplimentar, este supusă și condiției derivate din comportamentul organului judiciar, care se concretizează într-o acțiune sau o inacțiune, inclusiv o acțiune peste termen.

Reprezentantul Ministerului Public constată că există o multitudine de moduri de calcul al termenului de 20 de zile pentru formularea plângerii la instanță, în raport cu *dies a quo*, după cum procurorul ierarhic superior fie soluționează plângerea în cursul celor 20 de zile, fie după expirarea acestui termen, fie nu soluționează plângerea. Fiind vorba de exercitarea dreptului de acces la un tribunal în vederea declanșării unui control al

judecătorului asupra soluției de netrimitere în judecată dispuse de procuror — o veritabilă cale de atac (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 508/2004) —, ar fi fost de dorit ca dispozițiile de lege să fie simple și să promoveze o soluție conformă dreptului comun în materia căilor de atac, iar nu o soluție derogatorie. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că partea este îndreptățită să invoce un sistem coerent care să asigure un just echilibru între interesele administrației și interesele proprii; că trebuie să se bucure de o posibilitate clară, concretă și efectivă de a contesta un act care îi afectează interesele legitime (*Geouffre de la Pradelle împotriva Franței*, 1992, paragraful 34). Din această perspectivă, art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală nu îndeplinește cerințele de claritate și coerență necesare, ceea ce afectează caracterul efectiv și concret al dreptului la un tribunal. „Dreptul de acces la un tribunal, având o mare importanță în societățile democratice, limitările ce i se aduc nu trebuie să provoace nicio neînțelegere, de exemplu cu privire la punctul de plecare al termenului de recurs. Asemenea limitări trebuie să se întemeieze pe reguli interne deosebit de precise și care să ofere suficiente garanții pentru ca un recurs să nu fie introdus din neatenție peste termen” (paragraful 5 al opiniei concordante la hotărârea pronunțată în Cauza *Geouffre de la Pradelle împotriva Franței*, 1992).

De asemenea, face trimitere la Decizia nr. 420/2006, prin care Curtea Constituțională a reținut că termenul de formulare a plângerii în această situație nu îngrădește liberul acces la justiție, ci, dimpotrivă, reprezintă o concretizare a normelor constituționale ce consacră dreptul la un proces echitabil, fiind instituite tocmai în vederea respectării exigenței termenului rezonabil. Arată că, admitând că preocuparea pentru asigurarea termenului rezonabil a justificat reglementarea art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, nu poate fi ignorat faptul că părții i se impune o sarcină suplimentară. Or, se aduce atingere dreptului de recurs, de acces la un tribunal, impunând părții o sarcină care apare ca disproporționată și care, în cazul de față, rupe justul echilibru dintre preocuparea legitimă de asigurare a termenului rezonabil al procedurii, pe de o parte, și dreptul de acces la un tribunal, pe de altă parte (*Geouffre de la Pradelle împotriva Franței*, 1992, paragraful 43). Sarcina este disproporționată, având în vedere caracterul profund perturbator al regulii instituite de art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, precum și faptul că depinde de conduita organului judiciar, o conduită care nu poate fi imputată părții obligate însă să o observe și să i se conformeze (a se vedea deciziile Curții Constituționale nr. 86/2003 și nr. 89/2003). Prin urmare, nu există niciun raport de proporționalitate cu scopul urmărit. Totodată, art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală se dovedește a fi o reglementare care face ca, prin jocul legii, o acțiune în justiție să fie declarată tardivă. Or, a recunoaște existența unor acțiuni în justiție care, prin jocul legii, sunt declarate inadmisibile nu satisface imperativele art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*F.E. împotriva Franței*, 1998, paragraful 46).

În ceea ce privește principiul egalității în drepturi, reprezentantul Ministerului Public arată că se creează o inegalitate între persoanele care atacă soluția de netrimitere în judecată, după cum procurorul ierarhic superior rezolvă sau nu plângerea. Situația obiectivă este identică pentru toate aceste părți și nu se poate susține contrariul decât admitând că diferența de situații obiective se datorează unei poziții până la urmă subiective a organului judiciar. S-ar putea afirma că această poziție subiectivă a organului judiciar este expresia opțiunii legiuitorului în considerarea unui scop obiectiv de politică penală. Afirmarea ar fi valabilă dacă acest obiectiv ar exista. Or, verificând expunerea de motive a Legii nr. 281/2003, nu se identifică un asemenea scop.

În fine, menționează că art. 340 din noul Cod de procedură penală (Legea nr. 135/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010) remediază actuala deficiență, stabilind curgerea termenului exclusiv de la data comunicării soluției de către procurorul ierarhic superior.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 martie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 15.327/280/2012, **Judecătoria Pitești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ion Moțoi cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei ordonanțe a procurorului de netrimitere în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care reglementează posibilitatea formulării plângerii în fața judecătorului împotriva actelor procurorului de netrimitere în judecată, încalcă egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și dreptul la un proces echitabil. Arată că, având calitatea de parte vătămată — făptuitor în Dosarul nr. 5.646/P/2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Pitești, soluționat prin ordonanța cu același număr din 30 aprilie 2012, comunicată la 28 mai 2012, a formulat plângere împotriva acestei ordonanțe la prim-procurorul parchetului la 18 iunie 2012. Cum plângerea nu a fost soluționată de prim-procuror în termenul rezultat de 40 de zile, care reiese din coroborarea alin. 1 și 2 ale art. 278¹ din Codul de procedură penală, s-a adresat cu plângere Judecătoriei Pitești, înregistrată la data de 27 iulie 2012. Cu mult peste termenul de 40 de zile mai sus arătat, prin Ordonanța nr. 1.395/II/2/2012 din 3 septembrie 2012, prim-procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Pitești a admis în parte plângerea înregistrată la 18 iunie 2012, prin ordonanța comunicată petentului la 5 octombrie 2012.

Autorul excepției consideră că art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție, în ceea ce privește componenta referitoare la claritatea și previzibilitatea normelor juridice, întrucât textul de lege criticat vorbește, pe de o parte, de dispozițiile art. 275—278 din Codul de procedură penală, în condițiile în care plângerea împotriva actelor procurorului de netrimitere în judecată se face doar potrivit dispozițiilor art. 278 alin. 3 din Cod, iar, pe de altă parte, de comunicarea de către „procuror” a modului de rezolvare, când, de fapt, ar trebui să vorbească de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori de procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, potrivit art. 278 alin. 1 din Codul de procedură penală. De aceea, în privința primului aspect invocat, a fost nevoie de pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite a Deciziei nr. LVII (57)/2007, dată în soluționarea unui recurs în interesul legii, statuându-se că: „plângerea îndreptată împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori în baza dispozițiilor date de acesta, altele decât rezoluțiile sau ordonanțele procurorului de netrimitere în judecată, reglementate de art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, este inadmisibilă”. În ceea ce privește cel de-al doilea aspect invocat, autorul excepției consideră că este evident că se lasă deschisă posibilitatea soluționării plângerii chiar de către procurorul de caz.

Totodată, susține că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră, pe de o parte, egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, iar, pe de altă parte, poziția egală pe care trebuie să o aibă în fața legii cetățeanul și

autoritatea publică, fără privilegii și fără discriminări. În acest sens, arată că textul de lege criticat se referă la situația în care procurorul ierarhic superior celui care a dat soluția atacată „*nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277*”, or, potrivit art. 277 din Codul de procedură penală, procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 20 de zile de la primire. Se creează, astfel, o dublă discriminare, pe de o parte, între procuror și șeful său ierarhic, primul fiind obligat să rezolve plângerea în cel mult 20 de zile, iar al doilea — nu, iar, pe de altă parte, între procurorul ierarhic superior și persoana nemulțumită de soluția pronunțată de procurorul subordonat acestuia, cu alte cuvinte între stat și cetățeanul său, deoarece persoana vătămată trebuie să respecte „termenele de 20 + 20 de zile” prevăzute de art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, în caz contrar fiind decăzută din dreptul de a mai formula plângere, conform Deciziei nr. XV/2009 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite în recurs în interesul legii. Consideră că, în cazul în care procurorul ierarhic superior a depășit termenul de 20 de zile prevăzut de art. 277 din Codul de procedură penală, ar trebui să opereze sancțiunea decăderii din dreptul de a soluționa plângerea împotriva soluției procurorului de netrimire în judecată.

Judecătoria Pitești — Secția penală apreciază că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care limitează dreptul de acces la justiție al persoanei ale cărei interese legitime sunt vătămate prin soluția procurorului, pe motiv că procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul legal în care era obligat să o facă, atunci când acest aspect nu poate fi cunoscut în timp util de persoana interesată pentru a se putea conforma cerințelor art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală și fără a-i putea fi reținută vreo culpă.

Arată că art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală — potrivit căruia, în cazul în care procurorul ierarhic superior celui care a emis rezoluția sau ordonanța de netrimire în judecată nu soluționează plângerea în termenul prevăzut de art. 277, termenul de la alineatul 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile — a făcut obiectul Deciziei nr. XV/2009 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite în recurs în interesul legii, prin care aceasta a stabilit că termenele prevăzute de art. 278 alin. 3 și art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt termene de decădere. De asemenea, instanța reține că Înalta Curte de Casație și Justiție a emis, cu privire la dispozițiile de lege criticate, și o serie de decizii de speță. Astfel, prin Sentința penală nr. 1.064 din 5 iunie 2008, instanța supremă a stabilit că prim-procurorul nu este obligat să rezolve în 20 de zile plângerea împotriva soluției procurorului, iar încălcarea termenului nu atrage nicio sancțiune procedurală penală. Prin Decizia nr. 2.075 din 9 iunie 2008, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că termenul de decădere prevăzut de art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală curge de la împlinirea termenului de 20 de zile pe care prim-procurorul îl are efectiv la dispoziție pentru rezolvarea plângerii respectând dispozițiile art. 277 din Codul de procedură penală, și nu de la împlinirea termenului de 20 de zile în care partea interesată trebuia să formuleze plângere conform art. 278 alin. 3 din Codul de procedură penală, dată care, în cazul transmiterii prin poștă, poate fi diferită de cea la care s-a formulat plângerea. Totodată, s-a avut în vedere și faptul că pot fi situații în care plângerea a fost greșit îndreptată și este trimisă ulterior procurorului ierarhic competent, conform art. 278¹ alin. 13 din Codul de procedură penală. În fine, prin Decizia nr. 1.370 din 11 aprilie 2008, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală nu prevăd posibilitatea repunerii în termenul de formulare a plângerii la instanța de judecată, neputând fi aplicate prin analogie alte drepturi procesuale din materia căilor de atac.

Instanța mai arată că nerespectarea termenului prevăzut de art. 277 din Codul de procedură penală de către procurorul ierarhic superior nu atrage nicio sancțiune procedurală penală pentru acesta, ci cel mult poate atrage o sancțiune disciplinară. În schimb, atrage decăderea, deci sancționarea procesuală a persoanei interesate, care nu mai are acces la analiza de către judecător — expres prevăzut de art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și singurul care întrunește și cerințele unui „tribunal” în accepțiunea dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — a legalității și temeiniciei soluției procurorului. Acest lucru este contrar rolului procurorului în activitatea judiciară, care trebuie să conștientizeze în reprezentarea intereselor generale ale societății și în apărarea ordinii de drept, precum și a drepturilor și libertăților cetățenilor, iar nu în apărarea propriilor soluții. De asemenea, este încălcat principiul de drept potrivit căruia nimănui nu îi este permis să se prevaldeze de propria turpitudine pentru a obține protecția unui drept, deoarece, prin încălcarea de către procurorul ierarhic superior a termenului în care trebuie să soluționeze plângerea împotriva actului procurorului de netrimire în judecată, se ajunge la situația imposibilității verificării de către judecător a soluției procurorului. Totodată, are loc și o încălcare a principiului egalității armelor în procesul penal, aspect vizat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cadrul analizei respectării dreptului la un proces echitabil. În plus, potrivit jurisprudenței Curții de la Strasbourg, norma juridică trebuie să aibă suficientă precizie și claritate, pentru a permite destinatarilor ei să se conformeze. Or, textul art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală cere justițiabililor să-și conformeze conduita, în ceea ce privește respectarea termenului pentru sesizarea instanței, prin raportare la data primirii plângerii de către procurorul ierarhic superior — diferită de cea a formulării plângerii adresate acestuia —, respectiv prin raportare la un aspect de fapt asupra căruia doar procurorul ierarhic superior are decizia, constând în nerespectarea termenului prevăzut pentru soluționarea plângerii.

Termenul de 20 de zile în care procurorul ierarhic superior trebuie să soluționeze plângerea, conform art. 277 din Codul de procedură penală, curge de la data la care acesta primește efectiv plângerea. Această dată poate fi chiar data la care plângerea s-a depus direct la parchet și s-a și înregistrat ca plângere adresată procurorului ierarhic superior — acesta fiind și singurul caz în care persoana interesată cunoaște ziua de la care începe să curgă termenul de 20 zile prevăzut de art. 277 din Codul de procedură penală —, dar poate fi și data la care se primește și se înregistrează la parchet plângerea trimisă prin poștă sau depusă/trimisă la un organ neкомпетent — cazuri în care persoana interesată nu poate cunoaște data la care urmează a fi primită efectiv plângerea de către procurorul ierarhic superior competent, deci nu poate cunoaște nici data la care începe să curgă termenul prevăzut de art. 277 din Codul de procedură penală. În plus, chiar presupunând că persoana interesată ar cunoaște data la care se primește plângerea sa de către procurorul ierarhic superior competent a o soluționa — deci, ar cunoaște data la care începe să curgă termenul de 20 zile în care acesta din urmă trebuie să emită soluție cu privire la plângere —, în mod practic nu poate cunoaște în timp util dacă procurorul ierarhic superior a soluționat sau nu plângerea în termenul prevăzut de lege. Faza urmăririi penale nu este guvernată de principiul publicității, iar partea interesată nu este înștiințată niciodată cu privire la data efectivă când procurorul ierarhic superior a primit plângerea sa, după cum nu este niciodată înștiințată la data expirării termenului prevăzut de art. 277 din Codul de procedură penală — la care începe să curgă termenul pentru sesizarea instanței — despre faptul că

procurorul ierarhic superior nu a soluționat în acel termen plângerea sa. Persoana interesată ar putea lua cunoștință de acest aspect după trecerea unei perioade mai mari de timp, văzând că nu i-a fost comunicată nicio soluție a procurorului ierarhic superior.

În plus, în practica judiciară, indiferent dacă procurorul ierarhic superior respectă sau nu termenul prevăzut de art. 277 din Codul de procedură penală, data la care se comunică efectiv soluția adoptată de acesta persoanei care a făcut plângerea este mult ulterioară datei împlinirii termenului prevăzut de art. 277 din Codul de procedură penală, deoarece comunicarea se efectuează prin poștă. În concluzie, la data primirii comunicării unei astfel de soluții, când ar putea constata dacă termenul legal prevăzut de art. 277 din Codul de procedură penală a fost sau nu respectat de procurorul ierarhic superior, este posibil ca persoana interesată nici să nu se mai afle în termenul legal pentru a se adresa instanței conform art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, termenul fiind deja împlinit. De altfel, față de aspectele deja menționate, se constată că nici ajutorul unei persoane cu cunoștințe de specialitate — avocat — nu ar putea permite persoanei interesate, în cazuri din cele expuse anterior, să cunoască datele începerii și împlinirii termenelor prevăzute de art. 277 din Codul de procedură penală și, respectiv, de art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală ori dacă procurorul ierarhic a soluționat sau nu în termenul legal plângerea. Previzibilitatea unei dispoziții legale care instituie un termen de decădere pentru sesizarea instanței presupune posibilitatea persoanei interesate de a cunoaște data de la care termenul începe să curgă, pentru a-l putea respecta, iar această cunoaștere trebuie să fie posibilă chiar de la data la care acest termen începe să curgă. Or, această posibilitate nu există în toate cazurile în ceea ce privește termenul prevăzut de art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.

Instanța apreciază că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală pot lipsi practic de substanță însuși dreptul prevăzut de art. 278¹ din Codul de procedură penală, deci și dreptul la un proces echitabil și dreptul de acces efectiv la o instanță, în cazul persoanei interesate a se adresa judecătorului când se consideră vătămată prin soluția procurorului, atunci când procurorul ierarhic superior nu i-a soluționat în termenul legal plângerea și când persoana interesată nu poate lua imediat cunoștință în mod concret de acest aspect, pentru a putea beneficia de termenul prevăzut de art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală. Drepturile menționate ar fi efective, de exemplu, în situația în care persoana interesată ar fi înștiințată, chiar la momentul împlinirii termenului nerespectat de procurorul ierarhic superior, că acest termen s-a împlinit în raport cu data primirii plângerii și că nu a fost respectat, deci că a început să curgă acel termen în care persoana interesată poate sesiza instanța de judecată. Drepturile menționate ar fi efective și dacă dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală s-ar interpreta în sensul că persoana interesată are dreptul de a sesiza instanța oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea de procurorul ierarhic superior, atunci când soluția acestuia nu a fost comunicată în termen, respectiv în cel mult 20 de zile de la comunicarea soluției acestuia, sau în sensul că ar avea dreptul de a sesiza instanța de judecată în termen de 20 de zile de la data la care a luat cunoștință că procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea sa în termenul de 20 de zile prevăzut de art. 277 din Codul de procedură penală. De altfel, acest aspect este avut în vedere de prevederile noului Cod de procedură penală, încă inaplicabil, care prevede, la art. 340, procedura plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteră în judecată: „(1) *Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform*

art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

(2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare.”

Pentru toate aceste considerente, instanța apreciază că art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă atât accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, cât și egalitatea în drepturi a cetățenilor — care implică necesitatea aplicării unui tratament legal similar persoanelor aflate în situații juridice identice, fără posibilitatea ca, prin intervenția unui reprezentant al statului, lăsată practic la latitudinea acestuia și constând în nerespectarea unui termen prevăzut de lege, să se aplice pentru unele persoane alt tratament decât cel aplicabil altor persoane aflate în situații similare —, aducând atingere prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) și ale art. 16 alin. (1), precum și art. 11 și 20 din Constituție prin raportare la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

În fine, opinia instanței este în sensul că art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției, întrucât trimiterea la art. 275—278 din Codul de procedură penală din cuprinsul textului de lege criticat nu poate atrage concluzia, în urma interpretării coroborate a tuturor prevederilor în discuție, că ar deschide posibilitatea soluționării plângerii chiar de către procurorul de caz, textul atacat fiind, sub aceste aspect, suficient de clar și previzibil.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu încalcă prevederile din Constituție invocate de autorul excepției. Astfel, art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală recunoaște oricărei persoane vătămate prin soluția de netrimiteră în judecată dispusă de procuror dreptul de a se adresa instanței solicitând verificarea legalității și temeiniciei acestei soluții. Dreptul de a sesiza instanța este condiționat în exercitarea sa de epuizarea unei căi de atac în cadrul ierarhiei Ministerului Public, prin formularea unei plângeri la prim-procurorul parchetului sau, după caz, la procurorul ierarhic superior. De asemenea, el este supus unui termen procedural de decădere, ce curge fie de la data comunicării rezoluției prim-procurorului sau, după caz, a procurorului ierarhic superior, când acesta soluționează plângerea înăuntrul termenului de 20 de zile prevăzut de art. 277 din Codul de procedură penală [art. 278¹ alin. 1], fie de la expirarea acestui din urmă termen, când procurorul nu respectă termenul de soluționare a plângerii [art. 278¹ alin. 2]. Dispozițiile de lege criticate dau posibilitatea persoanei vătămate să se adreseze instanței chiar dacă nu a primit o soluție din partea procurorului superior ierarhic, într-un termen ce poate fi determinat obiectiv prin raportare la momentul înregistrării plângerii adresate acestuia. Termenul de decădere este impus numai persoanei vătămate prin actul procurorului de netrimiteră în judecată, deoarece numai aceasta are calitatea de a sesiza instanța în temeiul art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, Ministerul Public neavând calitate

procesuală activă în această procedură. Prin urmare, nu se poate susține o inegalitate de tratament în legătură cu acest aspect. Totodată, face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 718/2012.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 1.326/2011, nr. 1.455/2011 și nr. 718/2012.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: *„După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu.*

În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 901 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 29 octombrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, reținând că dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală conțin norme de procedură judiciară, pe care legiuitorul este liber să le adopte potrivit competenței sale stabilite prin art. 126 alin. (2) din Constituție. Dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care reglementează tocmai posibilitatea formulării plângerii la

instanța de judecată împotriva actelor de netrimitere în judecată date de procuror, asigură exercitarea dreptului de acces la justiție în concordanță cu dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală, respectiv cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, Curtea a statuat că nu poate fi primită nici susținerea că prin stabilirea termenelor în care se soluționează plângerile împotriva rezoluțiilor și ordonanțelor de netrimitere în judecată se încalcă dreptul la un proces echitabil, dat fiind că autoritățile judiciare la care se referă textul atacat sunt obligate, în limitele acestor termene, să respecte toate normele și principiile procesuale care asigură dreptul la un proces echitabil. Astfel, Curtea a reținut, pe de o parte, că dispozițiile de lege criticate reprezintă o concretizare a normelor constituționale ce consacră liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, fiind instituite tocmai în vederea respectării exigenței termenului rezonabil, impusă de art. 21 alin. (3) din Constituție, iar, pe de altă parte, că acestea se aplică fără privilegiul ori discriminării tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei legale criticate, în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 16.

Cu același prilej, Curtea a reținut că eventualele abuzuri ale organelor de urmărire penală sau întârzierile în soluționarea plângerilor adresate acestora, la care fac referire autorii excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii acestora, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional.

În fine, prin Decizia nr. 1.392 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 13 decembrie 2010, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, Curtea a statuat că nesoluționarea de către prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior a plângerii în termenul prevăzut în art. 277 nu este un neajuns al textului criticat, întrucât prin această reglementare legiuitorul a urmărit să dea eficiență dreptului de acces liber la justiție, sens în care partea, neprimind vreun răspuns în termenul prevăzut de lege, se poate adresa judecătorului cu plângere împotriva soluției de netrimitere. În plus, nu poate fi primită teza potrivit căreia justițiabilul nu poate cunoaște momentul din care începe să curgă termenul de decădere instituit de art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, întrucât tocmai în alin. 2 legiuitorul a statuat univoc acest lucru. În sfârșit, prin reglementarea contestată s-a urmărit, printre altele, să nu se tergiverseze în mod nejustificat soluționarea unei cauze penale, așa încât o eventuală nerespectare a dispozițiilor legale potrivit cărora procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de 20 de zile de la primire să nu se transforme într-o sancțiune pentru justițiabil, care, într-o atare situație, este obligat să aștepte *sine die* o comunicare din partea celui obligat să rezolve plângerea sa.

În același sens sunt și Decizia nr. 599 din 5 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 18 iulie 2011, Decizia nr. 838 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 12 septembrie 2011, Decizia nr. 929 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 4 august 2011, Decizia nr. 1136 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 22 noiembrie 2011, Decizia nr. 1.326 din 11 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 12 decembrie 2011, Decizia nr. 571 din 29 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 25 iulie 2012, și Decizia nr. 718

din 5 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 14 august 2012.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de

respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion Moțoi în Dosarul nr. 15.327/280/2012 al Judecătoriai Pitești — Secția penală și constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Pitești — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 505

din 5 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — Direcția Regională Drumuri și Poduri Iași în Dosarul nr. 15.016/233/2011 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 396D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că la dosar partea Societatea Comercială VIBOL — S.R.L. a depus note scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 15.016/233/2011, **Tribunalul Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România.**

Excepția a fost ridicată de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — Direcția Regională Drumuri și Poduri Iași cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 9.436 din 9 octombrie 2012, pronunțată de Judecătoria Galați, într-o cauză având ca obiect plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat contravine principiului neretroactivității legii, întrucât se aplică și unor situații care au luat naștere înainte de intrarea sa în vigoare.

Tribunalul Galați — Secția contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile art. II din Legea nr. 144/2012 nefiind contrare art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale și contravenționale mai favorabile.

În raport cu cuantumul tarifului de despăgubire și cu autoritatea la bugetul a căreia se virează sumele respective, instanța de judecată apreciază că acest tarif are caracterul unei sancțiuni contravenționale, intrând sub incidența excepțiilor prevăzute de art. 15 din Constituție. Prin urmare, tariful de utilizare a rețelei de drumuri naționale are caracter civil, iar

normele care îi sunt aplicabile au tot caracter civil, chiar dacă sunt cuprinse într-o lege contravențională.

Avocatul Poporului consideră că „dispozițiile art. II din Legea nr. 144/2012 nu contravin art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece textele legale criticate reglementează situații juridice generate de aplicarea tarifului de despăgubire aflate sub incidența reglementărilor în materie contravențională, astfel că tariful de despăgubire împrumută din natura juridică a sancțiunii contravenționale.

Potrivit Ordonanței Guvernului nr. 15/2002, utilizatorul care folosea rețeaua de drumuri naționale fără a deține rovinietă valabilă avea obligația să achite pe lângă amenda contravențională și tariful de despăgubire pentru uzura și degradarea produsă rețelei de drumuri naționale din România aflate în administrarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România.

Tariful de despăgubire, datorat de conducătorii autovehiculelor care încălcau obligația achitării rovinietei valabile, reprezenta echivalentul tarifului de utilizare pe durata a 12 luni, indiferent de valoarea prejudiciului cauzat, nefiind posibilă o evaluare efectivă a întinderii prejudiciului produs prin săvârșirea faptei convenționale, în funcție de împrejurările în care aceasta era săvârșită. Ca atare, tariful de despăgubire nu putea fi evaluat în concret în funcție de întinderea prejudiciului și a legăturii de cauzalitate între faptă și prejudiciu, ci era instituit printr-un quantum fix prevăzut de lege.”

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 24 iulie 2012, potrivit căroră „*Tarifele de despăgubire prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua*

de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare, aplicate și contestate în instanță până la data intrării în vigoare a prezentei legi se anulează.”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România reprezintă transpunerea în legislația națională a Directivei nr. 1999/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 1999 de aplicare a taxelor la vehiculele grele de marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri. Astfel, legiuitorul a instituit obligația plății unui tarif pentru utilizarea rețelei de drumuri naționale din România, aplicabil tuturor utilizatorilor români și străini pentru toate vehiculele înmatriculate care sunt folosite pe rețeaua de drumuri naționale din România.

Potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, fapta de a circula fără a deține rovinietă valabilă constituie contravenție continuă și se sancționează cu amendă, iar quantumul amenzilor este prevăzut în anexa nr. 2.

De asemenea, alin. (3) al art. 8 impunea contravenientului obligația de a achita, pe lângă amenda contravențională, cu titlu de tarif de despăgubire, în funcție de tipul vehiculului folosit fără a deține rovinietă valabilă, sumele stabilite potrivit anexei nr. 4.

Legea nr. 144/2012, prin art. I pct. 2, a abrogat dispozițiile referitoare la plata tarifului de despăgubire prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, iar prin art. II — care formează obiectul prezentei excepții — s-a prevăzut anularea tarifelor de despăgubire aplicate și contestate până la data intrării în vigoare a legii.

Examinând dispozițiile legale supuse controlului, din perspectiva criticii autorului, potrivit căreia se încalcă principiul neretroactivității legii, Curtea constată că acestea au caracter retroactiv, întrucât reglementează pentru trecut cu privire la consecințele săvârșirii unei contravenții. Însă, prin abrogarea normelor legale referitoare la tariful de despăgubire, dispozițiile criticate reprezintă o prevedere legală contravențională mai favorabilă, în concordanță cu prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție.

În sensul celor arătate, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 385 din 1 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 25 noiembrie 2013, ale cărei considerente și soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — Direcția Regională Drumuri și Poduri Iași în Dosarul nr. 15.016/233/2011 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. II din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

pentru aprobarea Normelor privind stabilirea procedurii și a condițiilor de autorizare a antrepozitului de taxă pe valoarea adăugată, prevăzut la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 liniuța a doua din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și pentru instituirea Comisiei pentru autorizarea antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată și a regulamentului de organizare și funcționare a acesteia

Având în vedere prevederile art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 liniuța a doua din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul finanțelor publice, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele privind stabilirea procedurii și a condițiilor de autorizare a antrepozitului de taxă pe valoarea adăugată, prevăzut la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 liniuța a doua din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, prevăzute în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se instituie Comisia pentru autorizarea antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată. Comisia este formată din 5 membri, în componența prevăzută în anexa nr. 2 care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei pentru autorizarea antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată, prevăzut în anexa nr. 3 care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Referirile la Codul fiscal din cuprinsul normelor prevăzute la art. 1 reprezintă trimiteri la Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, structurile teritoriale subordonate acestora, precum și Direcția generală de administrare a marilor contribuabili vor lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 6. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.219/2006 pentru aprobarea Normelor privind stabilirea procedurii și a condițiilor de autorizare a antrepozitului de taxă pe valoarea adăugată, prevăzut la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.040 din 28 decembrie 2006.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu

București, 13 ianuarie 2014.
Nr. 24.

ANEXA Nr. 1

NORME

privind stabilirea procedurii și a condițiilor de autorizare a antrepozitului de taxă pe valoarea adăugată, prevăzut la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 liniuța a doua din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Art. 1. — Potrivit art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 din Codul fiscal, sunt scutite de taxă pe valoarea adăugată livrările de bunuri care urmează să fie plasate în regim de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, definit după cum urmează:

a) pentru produse accizabile, orice locație situată în România, care este definită ca antrepozit fiscal, în sensul art. 206³ pct. 4 din Codul fiscal;

b) pentru bunuri, altele decât cele de la lit. a), locațiile definite ca atare prin prezentele norme.

Art. 2. — Antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată trebuie să fie autorizat să funcționeze în această calitate de către Ministerul Finanțelor Publice, cu excepția antrepozitului de taxă pe valoarea adăugată menționat la art. 1 lit. a), pentru care autorizația de funcționare ca antrepozit fiscal este valabilă în mod automat și pentru funcționarea ca antrepozit de taxă pe valoarea adăugată.

Art. 3. — (1) Autorizația de funcționare a antrepozitului de taxă pe valoarea adăugată prevăzut la art. 1 lit. b) se emite de

către Ministerul Finanțelor Publice, prin comisia instituită în acest scop prin ordin al ministrului finanțelor publice, denumită în continuare *Comisia*.

(2) În vederea obținerii autorizației, pentru ca o locație să funcționeze ca antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, persoana care intenționează să fie antrepozitar autorizat pentru acea locație trebuie să depună o cerere la organul fiscal competent însoțită de documentele prevăzute în prezentele norme.

(3) Cererea va fi întocmită utilizând modelul prevăzut în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentele norme și trebuie să fie însoțită de documentele prevăzute la art. 4.

(4) Persoana care își manifestă în mod expres intenția de a fi antrepozitar autorizat pentru mai multe antrepozite de taxă pe valoarea adăugată poate depune la organul fiscal competent o singură cerere.

Art. 4. — (1) Cererea prevăzută la art. 3 va fi însoțită de următoarele documente:

- a) cazierul judiciar al solicitantului;
- b) cazierul judiciar ale administratorilor, în cazul societăților comerciale;
- c) certificat constatator, eliberat de oficiul registrului comerțului, din care să rezulte: capitalul social, asociații, obiectul de activitate, administratorii, precum și copia certificatului de înregistrare eliberat potrivit reglementărilor legale în vigoare;
- d) copie de pe actul de proprietate sau, după caz, de pe contractul de închiriere/concesionare/administrare ori dovada deținerii sub orice formă legală a locației unde va fi amplasat antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată;
- e) copie de pe planul de amplasare a antrepozitolui de taxă pe valoarea adăugată;
- f) declarație pe propria răspundere a solicitantului/reprezentantului legal al solicitantului, din care să rezulte că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. a) și d).

(2) Persoana care își manifestă în mod expres intenția de a fi antrepozitar autorizat pentru mai multe antrepozite de taxă pe valoarea adăugată va prezenta documentele prevăzute la alin. (1) lit. d), e) și f) pentru fiecare locație.

Art. 5. — (1) Organul fiscal competent verifică realitatea și exactitatea informațiilor și a documentelor depuse de persoana care intenționează să fie antrepozitar autorizat. La această verificare se au în vedere îndeplinirea condițiilor de autorizare, precum și capacitatea persoanei impozabile de a respecta obligațiile de antrepozitar autorizat.

(2) Persoana care intenționează să fie antrepozitar autorizat este obligată ca pe durata acțiunii de verificare să asigure condițiile necesare bunei desfășurări a acesteia.

(3) În acțiunea de verificare, organul fiscal competent poate solicita sprijinul organelor cu atribuții de control și, după caz, al Ministerului Afacerilor Interne, pentru furnizarea unor elemente de preinvestigare în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor de autorizare prevăzute la art. 6.

(4) În termen de 30 de zile calendaristice de la depunerea documentației complete, aceasta va fi înaintată Comisiei, însoțită de un referat întocmit de organul fiscal competent care să cuprindă punctul de vedere asupra oportunității emiterii autorizației de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată și, după caz, aspectele sesizate privind neconcordanța cu datele și informațiile prezentate de persoana care intenționează să fie antrepozitar autorizat. Aceste referate vor purta semnătura și ștampila organului fiscal competent.

(5) Comisia poate să solicite persoanei care intenționează să fie antrepozitar autorizat orice informație și documente pe care le consideră necesare pentru verificarea îndeplinirii condițiilor de autorizare.

Art. 6. — (1) Condițiile ce trebuie îndeplinite pentru autorizarea unui antrepozit de taxă pe valoarea adăugată sunt următoarele:

- a) locația urmează a fi folosită pentru depozitarea bunurilor prevăzute la art. 2 alin. (3) din Normele de aplicare a scutirilor de taxă pe valoarea adăugată pentru traficul internațional de bunuri, prevăzute la art. 144 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.218/2006, cu modificările și completările ulterioare, și prestarea serviciilor prevăzute în anexa nr. 2 la aceste norme;
- b) locul este amplasat, construit și echipat astfel încât să se prevină scoaterea bunurilor din acest loc fără plata taxei. În acest sens, locul care urmează să fie autorizat ca antrepozit de taxă pe valoarea adăugată trebuie să fie strict delimitat (acces propriu, împrejmuire), iar activitatea ce se desfășoară în acest loc trebuie să fie independentă de alte activități desfășurate de

persoana care solicită autorizarea și care nu au legătură cu activitatea de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată;

c) locul nu va fi folosit pentru vânzarea cu amănuntul a bunurilor, cu excepțiile prevăzute la art. 2 alin. (4) din Normele de aplicare a scutirilor de taxă pe valoarea adăugată pentru traficul internațional de bunuri, prevăzute la art. 144 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.218/2006, cu modificările și completările ulterioare;

d) în cazul unei persoane fizice care urmează să-și desfășoare activitatea ca antrepozitar autorizat, aceasta să nu fi fost condamnată în România în mod definitiv pentru infracțiunea de abuz de încredere, fals, uz de fals, înșelăciune, delapidare, mărturie mincinoasă, dare ori luare de mită, să nu fi fost condamnată pentru o infracțiune dintre cele reglementate de Codul fiscal, de Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, de Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, de Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) în cazul unei persoane juridice care urmează să-și desfășoare activitatea ca antrepozitar autorizat, nici persoana însăși, nici administratorii acesteia să nu fi fost condamnați pentru infracțiunile enumerate la lit. d);

f) persoana care urmează să își desfășoare activitatea ca antrepozitar autorizat trebuie să dovedească faptul că poate îndeplini cerințele prevăzute la art. 11;

g) persoana care urmează să își desfășoare activitatea ca antrepozitar autorizat să nu înregistreze obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală;

h) persoana care urmează să își desfășoare activitatea ca antrepozitar autorizat să fie înregistrată în scopuri de taxă pe valoarea adăugată, conform prevederilor art. 153 alin. (9) din Codul fiscal;

i) persoana care urmează să își desfășoare activitatea ca antrepozitar autorizat nu se află în procedura falimentului sau de lichidare.

(2) Locurile de depozitare pentru bunurile din rezerva de stat și din rezerva de mobilizare se asimilează antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor alin. (3) și (4).

(3) Rezerva de stat și rezerva de mobilizare vor fi autorizate ca un singur antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, indiferent de numărul locurilor de depozitare pe care le deține.

(4) Pentru obținerea autorizației, instituțiile care gestionează rezerva de stat și rezerva de mobilizare vor depune o cerere la autoritatea fiscală centrală, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 1, fără a depune documentația prevăzută la art. 4.

Art. 7. — (1) Comisia emite autorizația de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată sau, după caz, decizia de respingere a cererilor persoanelor care intenționează să devină antrepozitari autorizați, după analizarea referatelor întocmite de organele fiscale competente și a documentațiilor complete de autorizare depuse de solicitant.

(2) Comisia va comunica autorizația de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată sau, după caz, decizia de respingere a cererii de autorizare, conform art. 44 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 60 de zile de la data depunerii documentației complete de autorizare. Decizia de respingere a cererii de autorizare va conține și motivele care au condus la luarea acestei decizii.

(3) În cazul respingerii cererii de autorizare ca antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, persoana care a depus cererea

poate contesta această decizie, conform prevederilor legislației privind contenciosul administrativ.

(4) Autorizația pentru un antrepozit de taxă pe valoarea adăugată este valabilă 3 ani, începând cu data de 1 a lunii următoare celei în care a fost emisă.

(5) În exercitarea atribuțiilor sale, Comisia poate solicita orice informații și documente de la structurile din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, de la Agenția Națională de Administrare Fiscală și de la alte instituții ale statului, pe care le consideră necesare în soluționarea cererilor înregistrate.

(6) În cazul în care solicitarea Comisiei este adresată structurilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice sau Agenției Naționale de Administrare Fiscală, aceasta este obligatorie, constituindu-se ca sarcină de serviciu pentru personalul acestor instituții. Nerespectarea acestei obligații atrage măsurile sancționatorii prevăzute de legislația în vigoare.

(7) Comisia poate solicita, după caz, participarea la ședințe a organelor de control care au încheiat actele de control, precum și a reprezentantului legal al societății comerciale în cauză.

(8) Activitatea curentă a Comisiei se realizează prin intermediul secretariatului care funcționează în cadrul Direcției generale management al domeniilor reglementate specific din cadrul Ministerului Finanțelor Publice.

(9) În exercitarea atribuțiilor sale, secretariatul Comisiei poate solicita de la diferite structuri centrale și teritoriale din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și, respectiv, de la Agenția Națională de Administrare Fiscală orice alte informații și documente pe care le consideră necesare în soluționarea cererilor înregistrate.

(10) Dacă în urma analizării documentației anexate la cererea înregistrată, secretariatul Comisiei constată că aceasta este incompletă, dosarul în cauză va fi restituit organului fiscal competent.

Art. 8. — (1) Autorizația al cărei model este prevăzut în anexa nr. 2 care face parte integrantă din prezentele norme va conține următoarele:

- a) numărul autorizației va fi un număr format din nouă caractere numerice, numerotarea începând de la 000000001;
- b) data emiterii acesteia;
- c) elementele de identificare ale antrepozitarului de taxă pe valoarea adăugată, inclusiv codul său de înregistrare în scopuri de TVA;
- d) descrierea și amplasarea antrepozitelui de taxă pe valoarea adăugată;
- e) tipul bunurilor;
- f) perioada de valabilitate a autorizației;
- g) orice alte informații relevante pentru autorizare.

(2) Procedura de autorizare a antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată nu intră sub incidența prevederilor legale privind procedura aprobării tacite.

Art. 9. — (1) Autorizațiile pot fi modificate de către Comisie din oficiu sau la cerere.

(2) În cazul modificării din oficiu, înainte de a fi modificată autorizația, Comisia trebuie să îl informeze pe antrepozitarul autorizat asupra modificării și asupra motivelor acesteia.

(3) Antrepozitarul autorizat poate solicita Ministerului Finanțelor Publice modificarea autorizației, în condițiile prevăzute în prezentele norme.

(4) În cazul pierderii autorizației de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, titularul autorizației va anunța pierderea în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(5) În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, autoritatea emitentă a autorizației va elibera la cerere un duplicat al acesteia.

(6) Antrepozitarul autorizat poate solicita Comisiei modificarea autorizației atunci când constată erori în redactarea autorizației

de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată ori în alte situații în care se justifică acest fapt.

(7) Modificarea autorizațiilor de antrepozitar autorizat ca urmare a schimbării sediului social, a denumirii sau a formei de organizare nu intră sub incidența art. 7 alin. (4) și este valabilă de la data aprobării modificării de către Comisie.

(8) Modificarea prevăzută la alin. (7), precum și orice altă modificare intervenită asupra autorizațiilor de antrepozitar autorizat în perioada de valabilitate a autorizației nu atrag prelungirea acelei perioade de valabilitate.

(9) Decizia de respingere a cererii de modificare se comunică în scris, conform art. 44 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, odată cu motivele luării acestei decizii.

Art. 10. — (1) Antrepozitarul autorizat care, după expirarea perioadei de valabilitate a autorizației de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, dorește reautorizarea locului ca antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, vor depune la organele fiscale teritoriale, cu cel puțin 60 de zile înainte de expirarea termenului de valabilitate a autorizației, o cerere de reautorizare, după modelul prevăzut în anexa nr. 1, la care se vor anexa documentele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a), precum și orice alte documente în cazul în care intervin modificări asupra datelor prezentate anterior la autorizare.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), perioada de valabilitate a autorizației de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată se prelungește până la data soluționării cererii de reautorizare.

(3) În cazul în care cererile de reautorizare sunt depuse fără respectarea termenului prevăzut la alin. (1), organele fiscale solicită completarea documentației necesare soluționării potrivit procedurii de autorizare.

(4) În termen de 30 de zile de la depunerea cererilor potrivit prevederilor alin. (1), organele fiscale competente vor înainta documentațiile complete către Comisie, însoțite de un referat care să cuprindă punctul de vedere asupra legalității și oportunității reautorizării antrepozitelui de taxă pe valoarea adăugată și, după caz, aspectele sesizate privind neconcordanța cu datele și informațiile prezentate de antrepozitarul autorizat. Aceste referate vor purta semnătura și ștampila organelor fiscale competente.

(5) Decizia de respingere a cererii de reautorizare se comunică în scris, conform art. 44 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, odată cu motivele luării acestei decizii.

(6) În cazul în care Comisia a respins cererea de reautorizare a unui loc ca antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, persoana care a depus cererea poate contesta această decizie, conform prevederilor legislației privind contenciosul administrativ.

(7) Comisia poate să solicite antrepozitarului autorizat orice informație și documente pe care le consideră necesare pentru verificarea îndeplinirii condițiilor de reautorizare.

Art. 11. — Orice antrepozitar autorizat are obligația de a îndeplini următoarele cerințe:

a) să instaleze și să mențină încuietori necesare asigurării securității bunurilor amplasate în antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată, precum și să dețină instrumente de măsură sau alte instrumente similare adecvate;

b) să depoziteze în antrepozit numai bunurile prevăzute la art. 2 alin. (3) din Normele de aplicare a scutirilor de taxă pe valoarea adăugată pentru traficul internațional de bunuri, prevăzute la art. 144 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.218/2006, cu modificările și completările ulterioare;

c) să țină evidențe în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 2.218/2006 privind aprobarea Normelor de aplicare a scutirilor de taxă pe valoarea adăugată

pentru traficul internațional de bunuri, prevăzute la art. 144 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare, cu modificările și completările ulterioare;

d) să asigure accesul organelor fiscale competente în orice zonă a antrepozitului de taxă pe valoarea adăugată, în orice moment în care antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată este în exploatare sau este deschis pentru primirea ori expedierea bunurilor;

e) să prezinte bunurile deținute în antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată pentru a fi inspectate de organele fiscale competente, la cererea acestora;

f) să înștiințeze organele fiscale competente despre orice modificare adusă datelor inițiale în baza cărora a fost emisă autorizația de antrepozitar, în termen de 15 de zile de la data înregistrării modificării;

g) să se conformeze cu alte cerințe impuse prin prezentele norme.

Art. 12. — (1) Autorizațiile emise sunt nominale și netransferabile.

(2) Atunci când are loc vânzarea spațiului utilizat ca antrepozit sau încetează contractul de închiriere/concesionare/administrare, autorizația nu se transferă noului deținător al spațiului.

Art. 13. — (1) Comisia poate revoca autorizația pentru un antrepozit de taxă pe valoarea adăugată în următoarele situații:

a) în cazul unui antrepozitar autorizat, persoană fizică, dacă:

1. persoana a decedat;

2. persoana a fost condamnată pentru una dintre infracțiunile prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. d);

3. a fost anulată înregistrarea în scopuri de TVA conform prevederilor art. 153 alin. (9) din Codul fiscal;

b) în cazul unui antrepozitar autorizat, care este persoană juridică, dacă se află în una dintre următoarele situații:

1. în legătură cu persoana juridică a fost deschisă o procedură de faliment ori de lichidare;

2. persoana juridică însăși sau oricare dintre administratorii persoanei juridice a fost condamnat pentru una dintre infracțiunile prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. d);

3. a fost anulată înregistrarea în scopuri de TVA conform prevederilor art. 153 alin. (9) din Codul fiscal;

c) antrepozitarul autorizat nu respectă oricare dintre cerințele prevăzute la art. 11;

d) când antrepozitarul încheie un act de vânzare a locului sau încetează contractul de închiriere/concesionare/administrare a spațiului respectiv;

e) pentru situația prevăzută la alin. (12).

(2) Comisia revocă autorizația pentru un antrepozit de taxă pe valoarea adăugată și în cazul în care i s-a adus la cunoștință că s-a pronunțat o hotărâre definitivă pentru o infracțiune dintre cele reglementate de Codul fiscal, de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de Legea nr. 86/2006, cu modificările și completările ulterioare, de Legea nr. 241/2005, cu modificările ulterioare, de Legea nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) La propunerea organelor de control, Comisia poate suspenda autorizația pentru un antrepozit de taxă pe valoarea adăugată pe o perioadă de 1—12 luni, în cazul în care s-a constatat încălcarea prevederilor art. 11 lit. d).

(4) Măsura suspendării sau a revocării autorizațiilor se va dispune de către Comisie, în baza actelor de control emise de organele de specialitate, prin care s-au constatat încălcări ale

prevederilor legale care atrag aplicarea acestor măsuri, cu excepția situațiilor prevăzute la alin. (2).

(5) Actele de control prevăzute la alin. (4) vor fi înaintate, în termen de două zile lucrătoare de la finalizare, Comisiei, care va analiza propunerea organului de control și va dispune în consecință.

(6) Decizia prin care Comisia a hotărât suspendarea sau revocarea autorizației de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată va fi comunicată antrepozitarului deținător al autorizației conform art. 44 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Totodată, această decizie va fi adusă și la cunoștința organelor fiscale competente.

(7) Decizia de suspendare sau revocare a autorizației de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată produce efecte de la data comunicării sau de la o altă dată, ulterioară, menționată în aceasta, după caz.

(8) Antrepozitarul autorizat nemulțumit poate contesta decizia de suspendare sau de revocare a autorizației de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, potrivit legislației privind contenciosul administrativ.

(9) Contestarea deciziei de suspendare sau de revocare a autorizației de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată nu suspendă efectele juridice ale acestei decizii pe perioada soluționării contestației în procedură administrativă.

(10) În toate situațiile în care a intervenit revocarea sau suspendarea autorizației, aceasta atrage aplicarea regimului normal de TVA.

(11) În cazul revocării autorizației, o nouă autorizație poate fi emisă de Comisie numai după o perioadă de 6 luni de la data la care decizia de revocare a autorizației devine definitivă în sistemul căilor administrative de atac sau de la data hotărârii judecătorești definitive și irevocabile.

(12) În cazul în care antrepozitarul autorizat dorește să renunțe la autorizația pentru un antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, acesta are obligația să depună o cerere în acest sens la comisie cu cel puțin 60 de zile înainte de data de la care renunțarea la autorizație își produce efecte.

(13) Atunci când renunțarea la autorizația de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată intervine ca urmare a unei operațiuni de fuziune a antrepozitarului autorizat cu un alt operator economic sau de divizare totală ori parțială a activității, antrepozitarul autorizat va notifica acest fapt organelor fiscale competente cu cel puțin 60 de zile înainte de data efectuării operațiunii.

(14) În cazul prevăzut la alin. (13), în situația în care se intenționează continuarea aceleiași activități, în aceleași condiții, antrepozitarul autorizat împreună cu antrepozitarul autorizat propus pot solicita ca revocarea autorizației de antrepozitar să producă efecte începând cu data la care produce efecte noua autorizație.

(15) În cazul antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată pentru care autorizația a fost suspendată sau revocată, ori pentru care antrepozitarul autorizat renunță la autorizație se consideră că bunurile aflate în antrepozit la data suspendării, revocării sau renunțării încetează a mai fi plasate în regim de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată.

(16) Persoanele impozabile care dețin bunuri într-un antrepozit de taxă pe valoarea adăugată pentru care autorizația a fost suspendată sau revocată, precum și antrepozitarii autorizați care renunță la autorizația pentru antrepozit de taxă pe valoarea adăugată trebuie să notifice organelor fiscale competente bunurile aflate în stoc în antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată la data suspendării, revocării sau renunțării.

	Nr. înregistrare	Data .....
--	------------------------	------------

C E R E R E**privind acordarea autorizației de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată**

(Așași numărul suplimentar de pagini necesar pentru a asigura informații complete.)

Secțiunea I:

I. Informații privind persoana care solicită să devină antrepozitar autorizat	
1. Numele	
2. Adresa	
3. Telefon	
4. Fax	
5. Adresa e-mail	
6. Numărul de înregistrare la registrul comerțului	
7. Codul de înregistrare în scopuri de TVA	
8. Numele și numărul de telefon ale reprezentantului legal sau ale persoanei împuternicite de acesta să îl reprezinte	
9. Dacă solicitantul este persoană juridică: numele, adresa și codul numeric personal ale fiecărui administrator sau, după caz, numele, adresa și codul numeric personal/codul de înregistrare fiscală ale fiecărui asociat	
II. Informații privind antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată a cărui autorizare a fost solicitată	
(Pentru fiecare antrepozit de taxă pe valoarea adăugată se completează separat această parte, precum și oricare alte informații necesare.)	
1. Adresa antrepozitului de taxă pe valoarea adăugată	
2. Descrierea activităților ce urmează a se desfășura în antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată	
3. Mențiuni cu privire la situații anterioare de respingere, revocare sau suspendare a autorizației de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată pentru locul respectiv	
4. Enumerați tipurile și cantitățile de bunuri (utilizând coduri NC) depozitate în locul respectiv în fiecare dintre ultimele 12 luni (dacă este cazul), precum și cantitățile estimate pentru fiecare dintre următoarele 12 luni	
5. Specificați capacitatea maximă de depozitare (cantitatea de bunuri ce poate fi depozitată la un moment dat în locul respectiv)	

Secțiunea II:

La prezenta cerere sunt anexate următoarele documente:

 cazierul judiciar al administratorilor; documente din care să rezulte dacă solicitantul (în cazul în care solicitantul este persoană juridică, oricare dintre administratorii săi) a fost condamnat definitiv în ultimii 5 ani, pentru infracțiunile prevăzute în legislația fiscală; certificatul de atestare fiscală, din care să rezulte că persoana care urmează să își desfășoare activitatea ca antrepozitar autorizat nu înregistrează obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală; cazierul fiscal al solicitantului; copii ale situațiilor financiare anuale din ultimii 2 ani; copie de pe documentul care atestă calitatea de persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare; certificat constatator, eliberat de oficiul registrului comerțului, din care să rezulte: capitalul social, asociații, obiectul de activitate, administratorii, precum și copia certificatului de înregistrare eliberat potrivit reglementărilor legale în vigoare; copie de pe actul de proprietate a sediului unde va fi amplasat antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată; copie de pe contractul de închiriere/concesionare/administrare a sediului unde va fi amplasat antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată;

copie de pe alte acte care fac dovada deținerii sub orice formă legală a sediului unde va fi amplasat antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată;

Menționați care sunt acestea:

.....
 .....

copie de pe planul de amplasare a antrepozitului de taxă pe valoarea adăugată;

copiile licențelor, autorizațiilor sau avizelor privind desfășurarea activităților din antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată;

declarația semnată de proprietar, care confirmă permisiunea de acces pentru personalul cu atribuții de control.

Cunoscând dispozițiile art. 292 din Codul penal, privind falsul în declarații, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte și complete.

.....
 (Semnătura solicitantului sau a reprezentantului fiscal)

.....
 (Data)

*ANEXA Nr. 2
 la norme*

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Comisia pentru autorizarea antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată

A U T O R I Z A Ţ I E
de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată

Nr. 000000001 din data de: .....

Pag. ....

În baza Deciziei Comisiei pentru autorizarea antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată din data de ....., se autorizează funcționarea antrepozitului de taxă pe valoarea adăugată conform prevederilor titlului VI „Taxa pe valoarea adăugată” din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Autorizația de antrepozit de taxă pe valoare adăugată este emisă pe numele antrepozitarului autorizat:

.....
 (denumirea persoanei fizice sau juridice autorizate)

cu următoarele date de identificare:

Domiciliul fiscal:

localitatea ....., str. .... nr. ...., bl. ...., ap. ...., etaj.....,
 județul/sectorul ....., cod poștal ....., cod de înregistrare în scopuri de TVA .....

Antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată este situat la adresa:

localitatea ....., str. .... nr. ...., bl. ...., ap. ...., etaj ....., județul/sectorul ....., cod poștal .....

Tipul bunurilor plasate în antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată:

.....
 .....

Această autorizație permite funcționarea locației sus-menționate ca antrepozit de taxă pe valoarea adăugată în sensul art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8 liniuța a doua din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare.

Condiții:

Antrepozitarul autorizat numit mai sus este îndreptățit să mențină în funcțiune antrepozitul de taxă pe valoarea adăugată numai în locul menționat în prezenta autorizație, cu respectarea prevederilor legale în vigoare referitoare la regimul de antrepozit de TVA, reglementate de Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, și de Normele de aplicare a scutiilor de taxă pe valoarea adăugată pentru traficul internațional de bunuri, prevăzute la art. 144 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.218/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele comisiei,

Emisă la data de: .././....

Valabilă de la data de: .././....

până la data de: .././....

COMPONENȚA**Comisiei pentru autorizarea antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată**

1. Directorul general al Direcției generale de legislație Cod fiscal și reglementări vamale din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — membru președinte

2. Directorul general adjunct coordonator al activității serviciilor de TVA din cadrul Direcției generale de legislație Cod fiscal și reglementări vamale din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — membru vicepreședinte

3. Directorul general al Direcției generale juridice din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — membru

4. Directorul general al Direcției generale management al domeniilor reglementate specific din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — membru

5. Șeful de serviciu al Serviciului TVA 2 din cadrul Direcției generale de legislație Cod fiscal și reglementări vamale, din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — membru

În cazuri justificate, președintele Comisiei pentru autorizarea antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată este înlocuit de vicepreședinte, care exercită atribuțiile președintelui, inclusiv dreptul de vot.

În cazuri justificate, la ședințele Comisiei pentru autorizarea antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată, în locul membrilor titulari vor putea participa înlocuitorii desemnați în scris de aceștia.

REGULAMENTUL**de organizare și funcționare a Comisiei pentru autorizarea antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată****CAPITOLUL I****Prevederi generale**

Art. 1. — Activitatea curentă a Comisiei pentru autorizarea antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată, denumită în continuare *Comisie*, se realizează prin intermediul secretariatului care funcționează în cadrul Direcției generale management al domeniilor reglementate specific din Ministerul Finanțelor Publice, denumită în continuare *direcția de specialitate*.

Art. 2. — (1) Comisia funcționează în prezența tuturor membrilor, prin participarea acestora în mod direct sau în baza desemnării realizate în condițiile prevăzute în anexa nr. 2 la ordin.

(2) Lucrările Comisiei sunt conduse de președintele acesteia, care conduce și coordonează întreaga activitate a Comisiei. În cazul în care președintele Comisiei lipsește, acesta este înlocuit de vicepreședinte, care exercită atribuțiile președintelui, inclusiv dreptul de vot.

CAPITOLUL II**Organizarea ședințelor de lucru ale Comisiei**

Art. 3. — (1) Comisia se convoacă de președinte sau de vicepreședinte, la propunerea direcției de specialitate, în scris, cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de data la care va avea loc ședința Comisiei. Odată cu aprobarea ordinii de zi, președintele sau vicepreședintele, la propunerea direcției de specialitate, stabilește și persoanele ce urmează a fi invitate la ședință.

(2) Convocarea Comisiei poate fi făcută în mod extraordinar și fără respectarea dispozițiilor alin. (1), cu prezentarea de către direcția de specialitate a unei motivări însușite de președintele sau vicepreședintele Comisiei, după caz, cu privire la situația extraordinară apărută.

Art. 4. — (1) Secretariatul Comisiei pune la dispoziția membrilor Comisiei, cu 3 zile lucrătoare înaintea ședinței, ordinea de zi și notele de prezentare întocmite de direcția de specialitate.

(2) În situația prevăzută la art. 3 alin. (2), termenul în care notele de prezentare se pun la dispoziția membrilor Comisiei se reduce.

(3) Notele de prezentare se întocmesc de direcția de specialitate în urma analizării documentației, care constă, în principal, în referatele cu privire la oportunitatea emiterii autorizației de antrepozitar autorizat întocmite de autoritățile

fiscale competente și solicitările depuse în vederea obținerii autorizațiilor de funcționare a antrepozitelor de taxă pe valoarea adăugată, precum și în sesizările primite de la organele cu atribuții de control referitoare la activitatea antrepozitului de taxă pe valoarea adăugată.

(4) Direcția de specialitate analizează documentele prevăzute la alin. (3) sub aspectul conținutului legal obligatoriu al dosarului, înaintând Comisiei note de prezentare care conțin propuneri de soluționare motivate.

Art. 5. — (1) Notele de prezentare întocmite de direcția de specialitate se prezintă în plenum Comisiei de către președintele sau vicepreședintele Comisiei, după caz.

(2) Suplimentar față de nota de prezentare întocmită de direcția de specialitate, pot fi puse la dispoziția membrilor Comisiei, la cerere, orice acte care se află în documentația prevăzută la art. 4 alin. (3).

Art. 6. — (1) Comisia analizează situația prezentată, cu respectarea prevederilor prezentului regulament și a legislației incidente în vigoare, având în vedere competențele Comisiei.

(2) Direcția de specialitate sau Comisia are dreptul de a solicita orice alte documente, declarații sau informații atât de la solicitanți, cât și de la instituții ale statului.

(3) În cazul în care solicitarea Comisiei este adresată structurilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice sau Agenției Naționale de Administrare Fiscală, soluționarea acesteia este obligatorie, constituindu-se ca sarcină de serviciu pentru personalul acestor instituții. Nerespectarea acestei obligații atrage măsurile sancționatorii prevăzute de legislația în vigoare.

(4) Informațiile suplimentare prezentate în cadrul termenului de 3 zile lucrătoare, de natură să schimbe propunerile făcute de direcția de specialitate, prin nota de prezentare, duc la amânarea soluționării notei de prezentare și, implicit, la reanalizarea situației de fapt, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 3 alin. (2).

(5) În cazuri excepționale, analiza informațiilor suplimentare de natură a schimba propunerile direcției de specialitate prin nota de prezentare se poate face fără amânarea soluționării cererii, cu obligativitatea menționării în procesul-verbal de ședință a motivelor care au impus soluționarea cu celeritate.

(6) Dacă în urma analizării documentației anexate la cererea înregistrată direcția de specialitate constată că aceasta este incompletă, dosarul în cauză poate fi restituit autorității fiscale teritoriale.

Art. 7. — (1) Comisia ia hotărâri cu votul majorității membrilor, care sunt validate prin semnarea de către toți membrii prezenți, în mod direct sau în baza împuternicirii acordate conform anexei nr. 2 la ordin, a procesului-verbal în care sunt menționate acestea. Membrii Comisiei pot vota „pentru” sau „împotriva”.

(2) În baza hotărârilor Comisiei se emit deciziile, care se semnează de către președintele Comisiei, indiferent dacă a condus sau nu ședința la care s-au luat respectivele hotărâri.

(3) În cazuri justificate președintele poate delega vicepreședintelui atribuția prevăzută la alin. (2).

Art. 8. — (1) La ședințele Comisiei participă funcționari din cadrul direcției de specialitate, care consemnează într-un registru de procese-verbale aspectele analizate și toate deciziile adoptate în cadrul ședinței.

(2) La lucrările Comisiei pot fi invitați reprezentanții autorităților, care pot oferi informații relevante asupra aspectelor supuse dezbaterii Comisiei, precum și persoanele fizice sau juridice ale căror situații de fapt și de drept sunt supuse analizei Comisiei, în mod direct sau prin reprezentant.

(3) Comisia poate solicita, după caz, participarea la ședințe a organelor de control care au încheiat actele de control, precum și a reprezentantului legal al persoanei impozabile în cauză.

(4) Invitații nu participă la luarea deciziei de către Comisie, punctele de vedere exprimate de aceștia în cadrul lucrărilor Comisiei având caracter consultativ.

CAPITOLUL III Deciziile Comisiei

Art. 9. — (1) Deciziile Comisiei sunt acte administrative emise numai în formă scrisă.

(2) Deciziile cuprind următoarele elemente:

- a) denumirea Comisiei;
- b) numărul deciziei și data la care a fost emisă;

c) datele de identificare ale persoanei impozabile;

d) obiectul deciziei;

e) motivele de fapt;

f) temeiul de drept;

g) numele și semnătura președintelui sau vicepreședintelui Comisiei, după caz;

h) ștampila Comisiei;

i) indicarea posibilității ca decizia să fie contestată, calea de atac și termenul în care aceasta poate fi exercitată.

Art. 10. — Decizia produce efecte din momentul în care este comunicată persoanei impozabile sau persoanei împuternicite de către aceasta, după caz, ori la o dată ulterioară menționată în actul administrativ comunicat, potrivit legii.

Art. 11. — Lipsa unuia dintre elementele deciziei referitoare la calitatea persoanei care semnează actul administrativ, numele și prenumele ori denumirea persoanei impozabile, a obiectului deciziei sau a semnăturii președintelui ori vicepreședintelui Comisiei, după caz, atrage nulitatea actului administrativ. Nulitatea se constată de instanța judecătorească de contencios administrativ, în condițiile legii.

Art. 12. — Comisia poate îndrepta erorile materiale din decizie din oficiu sau la cererea persoanei impozabile ori a persoanei împuternicite de către acesta, după caz. Decizia corectată se comunică potrivit prevederilor art. 44 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

